



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2732/2024
25.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Николић, адвокат из ..., против туженог „Јадран експрес“ д.о.о. из Новог Сада, чиј је пуномоћник Миона Делић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 430/24 од 10.07.2024. године, у седници одржаној 25.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 430/24 од 10.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 430/24 од 10.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 430/24 од 10.07.2024. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 92/23 од 06.12.2023. године, исправљена решењем тог суда од 07.05.2024. године, у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству за фебруар 2020. године исплати 480 евра у динаској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом по стопи Европске централне банке од 01.04.2020. године до исплате, за март 2020. године 440 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом по стопи Европске централне банке почев од 01.05.2020. године до исплате и да му надокнади парничне трошкове од 114.408,87 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је, на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се

побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

О праву тужиоца на накнаду трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству одлучено је у складу са критеријумима које је тужени, послодавац, предвидео својим општим актом. Одлука је заснована на утврђењу да је тужилац, возач ..., добијао путне налоге за возило којим је управљао и да је тужени у спорном периоду вршио евиденцију превезених тура и обрачунавао накнаде трошкова по том основу. По пракси Врховног суда, стављање ван снаге општег акта којим је регулисана висина накнаде трошкова за службена путовања у иностранство и пропуст да се донесе нови општи акт и ово питање уреди, не ослобађа туженог обавезе исплате накнаде која је законско право запосленог по члану 118. став 1. тачка 3. Закона о раду и која је обрачуната по критеријумима из ранијег општег акта.

Приложена пресуда Врховног касационог суда Рев2 3053/2018 од 27.02.2020. године има за основ чињенично утврђење да запослени није добијао путне налоге за службена путовања и да није доказима поткрепио наводе о постојању ових трошкова, па не упућује на потребу уједначавања судске праксе због различитог поступања у битно истоврсним чињеничним ситуацијама. Институт посебне ревизије је резервисан за питања примене материјалног права, па ни наводи ревизије да је чињенично стање неправилно утврђено не представља разлог за одлучивање о посебној ревизији.

Пошто не постоје ни друга правна питања која по оцени ревизијског суда налажу потребу одлучивања о изјављеној ревизији, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије као редовне, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

У парницама из радних односа, ревизија је по члану 441. ЗПП увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. За имовинскоправне спорове из радних односа меродаван је општи режим из члана 403. став 3. ЗПП, по коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 06.02.2023. године, вредност предмета спора је 107.943,56 динара и не прелази имовински цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**